

Tiende, saa at altsaa den Afgift, som det skulde yde, ikke kom som et Paalæg for dem, men gjennem en meget lempelig Tiendeafløsning i Form af en Vettelse for de andre, og det, som da savnes i det Beløb, som ellers burde være indkommet ved en saadan Præstetiende-Afløsningslov, maatte da erstattes ved en almindelig Afgift. Jeg vil tilføje, at der selvfølgelig er adskillige andre Bestemmelser, som burde tages for at sikke visse andre Klasser af Medborgeres Ret overfor ét saadant Forhold, men det er jo en Selvfølge, at en Sag af saa stor Betydning maa kræve en ganske anden Overveielse end den, der kan gives den ved en 1ste Behandling af det her omhandlede Lovforslag i en Sæssion, som er saa nær ved sin Slutning. Jeg berører kun dette, men tror, at med al mulig Overveielse til alle Sider vil man ad denne Vej virkelig kunne naae til at faae paalagt de vedkommende Sædegaardsetere, som ubilligt have været fritagne for den lovbestaaede Byrde, en Erstatning for denne Frihed. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslagets Overgang til 2den Behandling som en Erkjendelse af den Grundtanke, som ligger i det, skjøndt ikke med noget Haab om — og det nærer den ærede Forslagsstiller vist heller ikke selv — at se Sagen fremmet i denne Sæssion endog for Folkethingets Vedkommende.

Winther: Den ærede Conseilspræsident sagde, at han ikke troede, at denne Sag kunde ordnes ad den Vej, som her er paapeget, men at det derimod maatte ske ved en Tiendeafløsning. Jeg veed ikke, om den ærede Conseilspræsident vil være bedre fornøiet med den Ordning, der nu blev foreslaaet af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), det skal jeg lade staa hen; det kan dog gjerne være, at de Vedkommende kunne blive trufne ligesaa meget ad den Vej som ad den ved mit Lovforslag foreslaaede. Jeg har imidlertid anset det for rigtigst at gaa ligefrem til Sagen, og det er da en Selvfølge, at naar Lovfor-

slaget om Afløsning af Tienden i det Hele foreligger, saa er der ikke her ved dette Lovforslag paatænkt at paalægge en uafsløselig Afgift. Netop paa Grund af de Bestræbelser, der ere fremkomne for at faae Tienden afløst, har jeg tænkt mig, at det vilde være selvfølgeligt, at de Afgifter, der saaledes bleve paalagte — og som ere en Substitution for Udgifter i Genhold til den gamle Tiendeplicht, som er suspenderet ved Lov, og hvor altsaa Suspensionen ogsaa kan hæves ved Lov — ogsaa vilde blive at tage med ind under Afløsningsloven i det Hele under de samme Regler, som vilde blive at følge ved en almindelig Tiendeafløsning. Den ærede Minister indlod sig ikke paa Enkelthederne i Loven; imidlertid har det været mig kjær at høre, at han finder, at det ikke er nogen overdreven Afgift, som man derefter vil komme til at fordre af de Paagjældende. Det er altsaa en Aerkjendelse af, at der er vist Billighed i saa Henseende ved Lovforslagets Affattelse, og dette er mig saa meget kjærere at høre, som der netop ifjor fra Indenrigsministerens Side blev gjort særdeles stærke Paastande i modsat Retning, uagtet det ikke er meget Betydeligt, der er forandret i Lovforslaget, som det nu foreligger, fra den Skikkelse, hvori det forelaa ifjor. Det blev sagt af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, at det vilde være mindre rigtigst at paalægge Tiende nu, da man tænker paa at afløse Tienden for andre Tiendomme i Landet. Men her er aldeles ikke Tale om at paalægge Tiende, heller ikke om at paalægge en ny Afgift i Stedet for Tienden; her er kun Tale om igjennem en Lov at bestemme, hvor stor den Afgift skal være, som vedkommende Giere ere forpligtede til ved Lov at yde, og over hvis Størrelse de selv kunne raade, idet der er givet dem Frihed til selv at ansette sig til denne Skat. Det er altsaa ikke Andet end en Omregulering, om man vil, et Forsøg paa at borttage den Frivillighed, der maasse paa flere Steder kan have ført til en ubillig Formind-